

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobce: **B. L. T.**, narozen „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem,
sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2016, č. j. MV-34933-5/SO-2016,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 7. 4. 2016, č. j. MV-34933-5/SO-2016, **se pro nezákonnost zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2016, č. j. MV-34933-5/SO-2016, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 14. 1. 2016, č. j. OAM-9421-23/TP-2015. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítl žalobcovu žádost o povolení k trvalému pobytu podanou podle § 66 odst. 1 písm. d) téhož zákona. Žalobce se v žalobě současně domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že správní orgán prvního stupně překročil svou pravomoc, neboť svévolně rozšířil důvody, pro které lze zamítnout žádost o povolení k trvalému pobytu, vymezené v § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Formulace tohoto ustanovení podle žalobce nepřipouští žádný rozšiřující výklad, který by odůvodnil rozšiřování předmětného ustanovení i na údajné nesplnění podmínek § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný popsané překročení pravomoci nenapravil, a proto žalobce označil postup správních orgánů za nezákonný.
3. Podle žalobce je zcela na něm, jak v případě povolení pobytu naloží se svým studiem ve Vietnamu, jestli je ukončí, přeruší, nebo dokončí dálkově. Žalobce zdůraznil, že má v úmyslu studovat i v České republice, ale jedná se o jeho budoucí plány, což je pro správní orgány rozhodující podle skutkového stavu ke dni vydání rozhodnutí irelevantní. Podle žalobce je podstatné to, že z důvodu nepřetržitého studia ve Vietnamu po dosažení věku osmnácti let splňuje zákonnou podmínku nezaopatřenosti. S odkazem na § 178a odst. 2 zákona o pobytu cizinců žalobce připomněl, že se nezaopatřeným dítětem rozumí rovněž cizinec nejdéle do věku 26 let, který nepřetržitě studuje na střední nebo vysoké škole v cizině. Zákon tedy podle žalobce výslovně předpokládá, že žadatelé o trvalý pobyt podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců v době podání žádosti a v době rozhodnutí stále studují v cizině. Žalobce podotkl, že pokud mu správní orgány neumožňují sloučení rodiny pouze z toho absurdního důvodu, že splňuje jednu z podmínek vyžadovaných zákonem pro povolení k pobytu, jedná se o odpírání práva. Pokud by byla správná úvaha žalovaného, že studium ve Vietnamu brání ve sloučení rodiny, nemohl by být trvalý pobyt povolován ani malým dětem, které ve Vietnamu chodí na základní školu. Žalobce upozornil na to, že žádosti o společné soužití rodiny jsou pod ochranou směrnice Rady Evropské unie č. 2003/86/ES, o právu na sloučení rodiny, která neumožňuje zamítnutí žádosti zletilého syna z důvodu, že studuje ve Vietnamu.
4. Žalobce dále namítal, že správní orgány ve svých rozhodnutích neuvedly, co rozumí podmínkou „bezprostřednosti“ realizace společného soužití po vydání povolení k trvalému pobytu. Konstatoval, že tato podmínka není uvedena v zákoně, což činí napadené rozhodnutí nezákonným, a rozhodnutí je současně nepřezkoumatelné, neboť nenabízí žádný myšlenkový postup jak určit, kdy soužití ještě je bezprostřední, a kdy již nikoli. S odkazem na lhůty vyplývající z § 30 odst. 3 a 4, § 169 odst. 8 písm. h) a i) zákona o pobytu cizinců žalobce uvedl, že pokud by skutečně existovala nějaká podmínka bezprostřednosti

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

realizace společného soužití, znamenala by tato bezprostřednost období několika (minimálně čtyř až šesti) měsíců od vydání rozhodnutí. Žalobce zároveň poukázal na § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, které výslovně předpokládá, že držitel povolení k trvalému pobytu může pobývat mimo území Evropské unie i déle než dvanáct měsíců, je-li důvodem studium. Podle žalobce je proto napadené rozhodnutí absurdní, neboť kdyby povolení k pobytu získal a hned se do Vietnamu vrátil dokončit studium, bylo by jeho jednání zcela v souladu se zákonem. Žalovaným nad rámec zákona stanovená podmínka bezprostřední realizace soužití s rodičem po vydání povolení k trvalému pobytu dostává podle žalobce žadatele do pozice, kdy toto povolení bude závislé na délce řízení, kterou ovšem určuje správní orgán. Na žadatele by pak byl kladen neřešitelný problém jak načasovat podání žádosti, aby vyhověl podmínce bezprostřednosti soužití po vydání povolení k pobytu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Odkázal na spisový materiál a na obsah napadeného rozhodnutí, které podle žalovaného splňuje všechny požadavky § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že přezkoumatelně zdůvodnil, jak se vypořádal s námitkami žalobce, z jakých důvodů je považoval za mylné či nerozhodné a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a výkladu právních předpisů.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tím od počátku souhlasil a právní zástupce žalobce, který původně trval na nařízení jednání, ve svém podání ze dne 25. 3. 2019 soudu sdělil, že již nepožaduje, aby ve věci bylo nařízeno jednání.
7. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
8. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Nepřisvědčil však všem žalobním bodům.
9. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že správní orgány ve svých rozhodnutích neuvedly, co rozumí podmínkou „bezprostřednosti“ realizace společného soužití po vydání povolení k trvalému pobytu, a že napadené rozhodnutí nenabízí žádný myšlenkový postup jak určit, kdy

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

soužití ještě je bezprostřední, a kdy již nikoli. Soud shledal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí srozumitelně vysvětlil, že žalobce nebude moci začít realizovat společné soužití na území České republiky bezprostředně po vydání rozhodnutí o povolení k trvalému pobytu, neboť mu v tom – alespoň podle názoru žalovaného – brání jeho tehdy probíhající studium ve Vietnamu. Z této argumentace žalovaného (ponechme stranou otázku její správnosti) podle názoru soudu zřetelně vyplývá, co žalovaný rozumí pod pojmem bezprostředně, aniž by bylo třeba tento pojem nějak blíže vysvětlovat. Soud proto neshledal, že by napadené rozhodnutí trpělo namítanou nepřezkoumatelností. Žalobce podle názoru soudu spíše než s rozsahem odůvodnění nesouhlasí s vlastními závěry žalovaného, jejichž posouzení ovšem není otázkou přezkoumatelnosti, nýbrž otázkou zákonnosti rozhodnutí, která bude zkoumána v další části tohoto rozsudku.

10. Před vypořádáním dalších žalobních bodů považuje soud za potřebné připomenout, že žalobcova žádost o povolení k trvalému pobytu byla zamítnuta podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, podle kterého platí, že „[m]inisterstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68.“ Podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců „[p]ovolení k trvalému pobytu se bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá jako nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců.“
11. Z tohoto ustanovení vyplývají tři podmínky, které musí být kumulativně splněny, aby cizinci bez předchozího nepřetržitého pobytu na území mohlo být na základě jeho žádosti vydáno povolení k trvalému pobytu: 1) musí jít o nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě, 2) musí se jednat o dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, a 3) důvodem žádosti musí být společné soužití těchto cizinců. První dvě podmínky byly v projednávané věci splněny, což ostatně žalovaný ani nerozporoval. Spor spočíval v tom, zda byla naplněna i podmínka třetí.
12. Nejvyšší správní soud interpretuje třetí podmínku stanovenou v § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců v rozsudku ze dne 23. 2. 2018, č. j. 5 Azs 306/2017-24, dostupném na www.nssoud.cz, takto (srov. body 13 a 14 odůvodnění): „Účelem právní úpravy obsažené v § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je, aby děti cizinců, kteří již mají povolení k trvalému pobytu na území České republiky, měly možnost získat stejný bytový status, jako mají jejich rodiče, i když v minulosti nepobývaly a ani v současnosti nepobývají na území ČR. Budoucí společné soužití žadatele s rodičem (rodiči) má být pouze důvodem podání žádosti o povolení k trvalému pobytu. Společné soužití však nemusí nutně probíhat již v době podání žádosti. V této souvislosti lze odkázat na § 69 odst. 1 a odst. 4 zákona o pobytu cizinců, podle něhož se žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců podává zásadně na zastupitelském úřadu a pouze pro případ, že žadatel pobývá na území ČR v rámci přechodného pobytu, ji lze též podat Ministerstvu vnitra. I z těchto ustanovení je patrné, že právní úprava obsažená v zákoně o pobytu cizinců vychází z předpokladu, že žadatel v době podání žádosti nemusí, a zpravidla ani nebude, pobývat na území ČR. Žádost o povolení k trvalému pobytu proto nelze zamítnout pouze z toho důvodu, že společné soužití žadatele a jeho rodiče (rodičů) v době rozhodování správního orgánu dosud neprobíhá. Pozornost Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

správních orgánů se při posuzování třetí podmínky musí soustředit na ověření toho, zda důvod podání žádosti, tj. soužití s rodičem (rodiči) na území ČR po udělení povolení k trvalému pobytu, se shoduje se skutečným záměrem žadatele. Žadatel je povinen tvrdit, že důvodem žádosti o trvalý pobyt je budoucí společné soužití s jeho rodičem. Pokud tvrdí tento důvod a v řízení není prokázáno, že jím není, resp. je prokázáno, že je důvodem něco jiného, žádosti by mělo být podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců vyhověno. Má-li správní orgán pochybnosti o žadatelem tvrzeném důvodu žádosti o povolení trvalého pobytu, je důkazní břemeno na jeho straně a musí postupem podle příslušných procesních ustanovení správního řádu učinit taková skutková zjištění, která vyvrátí žadatelem tvrzený důvod žádosti, případně bude zjištěn důvod jiný.

Samotná skutečnost, že stěžovatel v době podání žádosti studoval mimo území ČR, nepředstavuje překážku vylučující jeho budoucí soužití s jeho matkou. Vzhledem k tomu, že § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců požaduje, resp. v rozhodné době požadoval, nezaopatřenost zletilých žadatelů, která je zásadně podmíněna studiem žadatele na střední nebo vysoké škole (§ 178a zákona o pobytu cizinců) a zároveň, jak bylo výše uvedeno, zákon o pobytu cizinců předpokládá, že žadatel v době podání žádosti ještě nepobývá na území ČR, bude tato situace v obdobných případech vcelku pravidelně nastávat. Je však zcela běžné, že studium lze v přiměřené době (obvykle ke konci školního roku) ukončit. Pokud na základě stěžovatelem předloženého potvrzení o studiu vznikly Ministerstvu vnitra pochybnosti o pravdivosti tvrzení stěžovatele, bylo jeho povinností nejprve jej upozornit na vzniklé pochybnosti a umožnit mu, aby je svými tvrzeními a důkazními návrhy objasnil (§ 4 odst. 4 správního řádu) tak, aby byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu).“

13. V rozsudku ze dne 7. 2. 2019, č. j. 7 Azs 35/2018-40, dostupném na www.nssoud.cz, k tomu Nejvyšší správní soud doplnil, že podle citovaného judikurního závěru „... by pro zamítnutí žádosti žalobkyně o trvalý pobyt správní orgány musely zjistit relevantní skutečnosti vyvracející úmysl žalobkyně žít bezprostředně po udělení trvalého pobytu společně se svojí matkou. Studium ve Vietnamu takovou skutečností není a žádné jiné skutečnosti v tomto směru prvostupňový správní orgán nezjistil a ani nezjišťoval ... Teprve pokud by měl pochybnosti o úmyslu žalobkyně bezprostředně nežít se svojí matkou po udělení trvalého pobytu, musel by tyto pochybnosti sdělit žalobkyni, která by následně měla možnost je odstranit. K takovému postupu při odstraňování případných pochybností však nedošlo, žádost žalobkyně byla bez dalšího zamítnuta s odůvodněním, že studuje ve Vietnamu.“
14. S uvedenými závěry Nejvyššího správního soudu se zdejší soud plně ztotožňuje a dodává, že je lze bez dalšího vztáhnout i na právě projednávanou věc. Z obsahu správního spisu totiž vyplynulo, že žalobce dne 28. 5. 2015 požádal na Velvyslanectví České republiky v Hanoji o povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny se svým otcem V. T. T., narozeným ..., který má v České republice povolen trvalý pobyt. Sloučení rodiny potvrdil žalobce jako hlavní důvod své žádosti i při výsledku konaném dne 20. 11. 2015 na Velvyslanectví České republiky v Hanoji. Zároveň vysvětlil, že pokud mu bude povolen trvalý pobyt, studium ve Vietnamu přeruší a odjede do České republiky, kde bude ve studiu pokračovat. Na dotaz, zda se v České republice zajímá o nějakou konkrétní školu, žalobce uvedl, že jej otec informoval o jazykové škole Skřivánek v Ústí nad Labem, kde se bude žalobce učit česky, a přihlásí se také na Střední odbornou školu stavební a technickou v Ústí nad Labem, kde bude studovat obrábění kovů.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

15. Za dané procesní situace, kdy žalobce zjevně podal žádost o povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny, bylo podle citované judikatury na správních orgánech, aby případně zjistily relevantní skutečnosti vyvracející žalobcův úmysl žít bezprostředně po udělení trvalého pobytu společně se svým otcem. Žalobcovo studium ve Vietnamu takovou skutečností není a žádné jiné skutečnosti v tomto směru správní orgány nezjišťovaly. Soud zdůrazňuje, že pokud měly správní orgány pochybnosti o žalobcově úmyslu bezprostředně po udělení trvalého pobytu žít se svým otcem, bylo jejich povinností tyto pochybnosti žalobci sdělit a poskytnout mu prostor k tomu, aby je případně odstranil. K takovému postupu ovšem nedošlo a žalobcova žádost byla bez dalšího zamítnuta s odůvodněním, že žalobce studuje ve Vietnamu, což mu znemožňuje žít na území České republiky se svým otcem.
16. Uvedený argument žalovaného shledal soud ve shodě se žalobcem naprosto absurdním, neboť správní orgány na jedné straně po žalobci požadovaly, aby doložil, že je nezaopatřeným dítětem, a když to žalobce prokázal tím, že ve Vietnamu nepřetržitě studuje (srov. § 178a odst. 2 zákona o pobytu cizinců), tak na druhé straně v tomto studiu spatřovaly důvod pro neudělení povolení k trvalému pobytu. Takovýto výklad zákona je ovšem zcela nesprávný. Pokud totiž studium v cizině činí ze žadatele o povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců nezaopatřené dítě, a tím prokazuje splnění jedné z podmínek citovaného ustanovení, nemůže být zároveň překážkou pro udělení tohoto povolení, neboť tím by se daná právní úprava stala prakticky nepoužitelnou. Žalobce navíc jednoznačně deklaroval, že v případě získání povolení k trvalému pobytu studium ve Vietnamu přeruší a odjede do České republiky. I z tohoto důvodu pak žalobcovo studium nemohlo být překážkou pro udělení trvalého pobytu.
17. Soud proto dospěl k závěru, že žalovaný posoudil věc po právní stránce nesprávně, když v rozporu s citovanou judikaturou vycházel z toho, že žalobcovo studium ve Vietnamu mu automaticky znemožňuje žít na území České republiky se svým otcem. Za této situace považoval soud za nadbytečné se zabývat ostatními žalobními námitkami. Nesprávné právní posouzení věci ze strany žalovaného způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, a proto soud shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž je ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán výše uvedenými závěry soudu.
18. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud uložil procesně neúspěšnému žalovanému povinnost zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 11 228 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT; podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT], z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

spojení s § 13 odst. 1 a 3 AT] a z částky 1 428 Kč představující 21% DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 26. března 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.